

synes jeg er urimeligt. Jeg ved, at det i Etaten ønskes, og jeg ved ogsaa, at man i en stor Del af Befolkningen nærer den Anskuelse, at det er urigtigt, at der i denne Retning stilles saa store Krav til Jernbanee Staten, som der nu stilles til den.

Saa er der en almindelig Klage i Befolkningen, navnlig blandt dem, der benytte Jernbanen allermest, nemlig Handelsstanden, over, at vi, da vi forhøjede Billetpriserne, ogsaa fik en Forhøjelse af Betalingen for Jernbanekortene, der nærmest var meningsløs stor. Der gøres fra Handelsstandens Side Forsøg paa at faa indskrænket de Udgifter, der derved ere paa lagte Erhvervslivet, og jeg synes ogsaa, at Billighed taler for, at man imødekommer dem noget ved en passende Nedsættelse, jeg skal slet ikke komme ind paa at antyde, hvor stor, men en saadan Nedsættelse, at Forhøjelsen af Kortene kom til at staa i et nogenlunde passende Forhold til Billetprisernes Forhøjelse og saaledes, at det kunde betale sig for dem at købe Kort til hele Aaret. Sker dette ikke, vil Jernbanen ganske sikkert faa en meget betydelig Nedgang i Indtægten ved Afsætningen af Aarskort.

Ja, saa er der Randers Station, som min ærede Kollega for 9de Kreds (la Cour) var saa venlig at omtale i Gaar. Jeg er i Modsætning til en anden æret Kollega (Berthelsen) ikke ked af, at det er en Landmand, der har omtalt dette Spørgsmaal. Vi skulle jo her i Landet have Agrarerne med os, naar vi ville have noget godt gennemført, og derfor er det meget heldigt, at de, der bo paa Landet, naar de se, hvorledes Forholdene ere, paa tale det. Fremmede rundt omkring fra sige, at Forholdene paa Randers Station nærmest ere uanstændige. Hvis den højtærede Trafikminister en Markedsdag kom med Eksprestoget til Randers, hvor han skal passere et Par Tog for at komme over paa den lille Perron, vilde han prise sig lykkelig, hvis han kom levende derfra. Saaledes ere Forholdene. Jeg vilde dog nødig have, at der skulde ske en Ulykke, forinden det blev forandret, og jeg er derfor glad ved, at dette Spørgsmaal er blevet fremdraget. Paa et Punkt maa jeg dog tage Afstand fra min ærede Kollega (la Cour). Det er, naar han sagde, at han var noget ængstelig for, at det, at der intet blev gjort, skulde være en Straf til os i Randers, fordi vi vare Højremænd. Nej, det tror jeg nu absolut ikke, der kan være Tale om. Tværtimod. Skulde det være Tilfældet, skal jeg skaffe Attester fra

Højremænd og Venstremænd, Socialdemokrater, ja selv Rebeller, hvis vi have nogen af dem — jeg tror nu ikke, det er mange, — for, at de alle sammen ere lige misfornøjede, og det var dog Synd, om de retfærdige skulde lide for de uretfærdige. Til Slutning blot en Henstilling til den højtærede Minister. Omordningen af Bane gaardsforholdene vil jo forhaabentlig nok komme ad Aare, men noget, der kunde komme hurtigere, var en lidt bedre Belysning paa forskellige Jernbanestationer og da ikke mindst paa Randers Station. Nu, da Statsbanerne ere komne ind paa et i øvrigt meget rigtigt Sparsommelighedsprincip, er man begyndt at slukke Gaslygterne paa det Stykke af den meget befærdede Jernbanevej, der ligger paa Jernbanens Terrain. Altsaa, der er oplyst paa Byens Terrain, men paa Jernbanens Terrain lige op dertil er der slukket og ligeledes paa Adgangsvejen op til Byen. Da det er en meget stejl Adgangsvej, synes jeg, det er urigtigt, at Jernbanen ikke oplyser den. Jeg tror ogsaa blot, jeg behøver at henlede Opmærksomheden paa det, for at det skal blive forandret.

Saa har jeg kun en lille venlig Anmodning til den højtærede Kultusminister, og det er, om han ikke vil være af den Godhed ligesom sin Forgænger at tage under venlig Overvejelse — mere bliver det jo rimeligvis ikke, men det kunde jo dog være, at der kom noget ud af det —, om det ikke vil være muligt under en eller anden Form at komme Kunsten ude i Provinserne en lille Smule til Hjælp. Aar efter Aar er der blevet indbragt Andragender om Tilskud til Aarhus Teater. De ere blevne trætte derovre; de kæmpe en fortvivlet Kamp, men de have set, at det nytter ikke. De have faaet smukke Ord, men derudover intet. Nu have vi faaet et smukt Teater i Randers; hvis den højtærede Kultusminister kommer derover, skal han se, at det er et venligt Kunstens Tempel, vi have, og vi forlange ikke Stats tilskud, altsaa Konsekvenserne ere ikke saa mange og store. Det var dog maaske muligt, at der kunde gives et Tilskud til Provinsernes Skuespilselskaber, saaledes at de under en eller anden Form kunde sikre deres Skuespillere nogenlunde anstændige Gagevilkaar, og f. Eks. som Ækvivalent give billige Arbejderforestillinger om Søndagen. Det forekommer mig, at dette var et Krav, som Provinserne med nogen Ret kunde stille.

Maa jeg saa til Slutning rette den Henstilling til den højtærede Indenrigs-